

Je nás slyšet a ještě bude

Není nic zahaleného, co nebude jednou odhaleno, a nic skrytého, co nebude poznáno. Proto vše, co jste řekli ve tmě, bude slyšet na světle, co jste šeptem mluvili v tajných úkrytech, bude se hlásat ze střež. (Lk 12,2–3)

Všechno bude jednou slyšet, řekl Ježíš svým učedníkům. Proto se mají varovat pokryteckého křesťanství, ve snaze farizejskou okázalostí zamaskovat pravdu o svém životě, nebo ji dokonce skrýt. Ježíšovi učedníci budou žít stejně jako on pod drobnohledem společnosti, která jim nic nedaruje a nedovolí jim žít dvojí život. Židovské úřady, později římské a u nás ještě nedávno úřady komunistické a nyní demokratické, měly a budou mít církve pod drobnohledem. Každý odhalený a medializovaný skandál zaútočí přímo na její srdce. Aniž by političtí nepřátelé či senzacechtivá media tušili, budou Ježíšovým následovníkům prokazovat znamenitou službu, totiž ochranu před přetvářkou. Proto je nanejvýš dobré své křesťanství žít zcela transparentně tak, aby se o nás vědělo – pokud možno v tom dobrém.

Říkala mi nedávno slečna z Vertical Intertainment, jejíž kancelář sídlí vedle sboru, že je z naší modlitebny slyšet krásnou hudbu a zpěv. To mě potěšilo, ve vnitrobloku se o nás ví. Od té doby jsme dopřáli nejen slečně z distribuce filmů zaslechnout mnohem více než jen díla hudebních mistrů při zkouškách pěveckých sborů nebo klavírních skladeb. Také dramatické monology Tonky Šibenice a rovněž evangelium, to když jsme během léta dvakrát uspořádali poměrně

hlasité bohoslužby na prostranství před modlitebnou u fíkového stromu. A nebylo to ještě zdaleka všechno, také koncert Tomáše Najbrta s hudebníky, pěvecký sbor na schodech dal o sobě vícekrát vědět a velmi hlasitě byly otevřenými okny slyšet děti při Awana hrách na konci školního roku.

Slyší nás ovšem nejen zaměstnanci firem, které si ve vedlejším domě pronajímají kanceláře, v nichž lidé pracují často sedm dní v týdnu od rána do hluboké noci, ale také obyvatelé velikého vnitrobloku mezi Soukenickou a Klimentskou ulicí. Je-li jim to příjemné, netuším. Zřejmě si zvykli, jako my ze Soukenické 15 jsme si museli zvyknout na ně, neboť nejen od nás je slyšet všechno, čím žijeme a co děláme.

Skutečně je všechno slyšet, zvláště v letních měsících, kdy lidé otevírají svá okna dokořán, aby se nezalkli horkem. A tak, jako oni slyší z našich oken nedělní

bohoslužby, slyšíme my ve všední dny jejich artikulované i neartikulované hlasy v českém i jiném jazyce. Někdy je to rozpustilý smích muže a ženy, kteří se milují, jindy pláč nově narozených dětí. Bujaré party při oslavách bez respektu nočního klidu. Vyčítavý křik matky napomínající potomka, jakož i dožadování dítěte, aby mu bylo odpuštěno. Telefonování úředním hlasem i docela běžné povídání rodinných přátel, aniž by bylo přesně slyšet, o čem je řeč. Zkrátka obyčejný život lidí, jemuž nelze uniknout, k němuž patří i hluk stavebních nástrojů, vrtaček, sekacích kladiv, míchaček atp.

Slyšet je samozřejmě i zpěv ptáků, občasné štěkot psů a také reprodukovanou hudbu, ať už se jedná o techno, rap, hip hop nebo starý dobrý rock. Ticha si člověk moc neužije. A když v noci přece jen nastane, začne vnímat elektromotory klimatizačních jednotek, občasné houkání policejních či záchranných vozů a pravidelné odbíjení zvonů, třeba že jsou dvě hodiny ráno. Ale i za tím vším jsou lidé, přičemž to skutečně závažné se ale děje vždycky ve skrytu, potichu, šeptem a uvnitř v mysli našich sousedů i nás samých, o čemž nikdo neví.

Zatím, protože jednou bude všechno slyšet, jak řekl Ježíš. Což je ale nakonec velmi nadějně! Jestliže ještě i před třiceti lety instalovala Státní tajná bezpečnost odposlouchávací zařízení, aby jí neuniklo nic, o čem je v kazatelských bytech řeč, a posílala své špehy na bohoslužby, můžeme dnes směle a nahlas, třeba i ze střeš, kázat evangelium v naději, že nás doopravdy lidé uslyší. Je šance využít této šťastné doby, kdy se může naplnit docela zvláštním způsobem Ježíšovo proroctví o tom, že co bylo kdysi říkáno šeptem, bude se hlásat ze střeš a vše vyjde najevo. Aby se naše víra a všechno, co v důvěře v Krista žijeme a děláme, stalo dobrým svědectvím pro naše okolí – a nejen ve vnitrobloku Soukenické ulice.

Bronislav Matulík

Bůh nám požehnal

Svědectví Anny a Richarda Novákových

„Je jako strom zasazený u tekoucí vody, který dává své ovoce v pravý čas, jemuž listí neuvadá. Vše, co podnikne, se zdaří.“ (Žalm 1,3) Tento verš jsme s manželem zvolili jako náš svatební a je to verš, který vystihuje naše životy s Bohem před svatbou i po ní. Ale hezky popořádku.

Jmenuji se Anna Nováková. Někteří mě možná znáte jako Annu Bajžíkovou. Vyrůstla jsem v Liberci, v Jednotě bratrské, ve věřící rodině. Zde jsem získala základní znalosti Bible i první zkušenosti s Bohem. Také však první pády i potřebu se znova a znova rozhodovat pro život s naším Pánem.

Můj manžel, Richard Novák, pochází z kazatelské rodiny (ECM). Nejprve vyrůstal ve vesnici Kokašice na Tachovsku. Následně se spolu s rodiči přestěhoval do Třeboně, kde prožil dlouhých, ale nádherných patnáct let. Jako syn kazatele neměl moc na výběr – v neděli se na bohoslužbu prostě chodilo.

Jedna ze severu, jeden z jihu – potkali jsme se, jak jinak, v Praze na studiích. Bydleli jsme totiž oba na Metodistickém semináři, ubytovně ECM především pro studenty teologie. (Tu ani jeden z nás nestudoval. Já jsem učitelka chemie a biologie, Richard ekonom-manažer.) V době vysokoškolských studií jsme si oba prošli opětovným rozhodnutím pro Boha. Také jsme poznávali jeden druhého. Párkrát se rozešli a zase sešli. Já změnila církev a začala chodit do stejného sboru jako Richard (ECM v Horních Počernicích). Než se tak ale stalo, navštěvovala jsem nějakou dobu mládež tady v Soukenické. Byl zde nastartován ozdravný proces mého vztahu k církvi – takže velké díky!

Pár měsíců po dokončení studií jsme se (konečně!) vzali, to bylo na podzim roku 2016. Rok na to Bůh splnil naše velké přání a my se odstěhovali z Prahy do krásné a speciální vesničky Jablonná nad Vltavou. A tak jsme se dostali do sboru CB v Neveklově.

Bůh nám dal tu milost poznávat ho takřka od narození, požehnal nám našimi rodinami, ochránil nás v době nejisté víry, dal nám jednoho druhému, bydlení, kamarády, sousedy, práci... Vše v pravý čas. To je ovoce, které neseme a za které jsme vděční.

A abych nezapomněla, v červnu 2018 se nám narodil úžasný, statečný syn Richard Oliver, jeden z největších darů, který jsme od Boha dostali.

Anna Nováková

Slavnost v Neveklově

Požehnání a přijetí nových členů do sboru

Když do rodiny přibude nový člen, je to veliká radost. V Neveklově jsme mohli prožít hned dvě radostné události. Sdíleli jsme s manželi Novákovými radost z narození jejich prvního dítěte Richarda Olivera a radovali jsme se z jejich rozhodnutí stát se členy našeho sboru. Anička a Richard Novákoví k nám přestoupili ze sboru Evangelické církve metodistické v Horních Počernicích. Přistěhovali se do nedaleké Jablonné koncem minulého roku. Brzy se zapojili do společenství a aktivně se podílejí na chodu stanice. V těchto dvou mladých lidech dostává naše společenství zralé křesťany a služebníky. Jsme Bohu velice vděční.

Přijetí do členství a požehnání malému Richardu Oliverovi proběhlo v neděli 22. 8. 2018. Děkujeme „Moravskému kvartetu“ (Broňkovi a Janě Matulíkovým a Láďovi a Petře Veselých) za úžasný zpěv, který rozezněl nejednu strunku dojetí v našich srdcích. Děkujeme Broňkovi za pěkné slovo, skvěle propojené se symbolem druhého jména malého Richarda – Oliver. Oliva, olivový olej, olivové dřevo – symboly Boží přízně, pokoje a požehnání. Také i my vyprošujeme manželům Novákovým požehnání našeho Pána a jeho přízeň až do konce dnů.

Tomáš Trávníček

Miloval literaturu

Vzpomínka na bratra Oldřicha Šímu

Oldřich se narodil dne 29. 11. 1930 jako nejstarší syn Františce a Františkovi Šimovým ve Strunkovicích nad Blanicí č. p. 38. Během jeho dětství se rodina často stěhovala po vesnicích rodného Pošumaví. Když bydleli v Mydlovarech, začal chodit do první třídy v Zahájí. Později se usadili v jeho rodném domě, kde bydlel se svými rodiči a dvěma bratry v jedné místnosti, ve které otec navíc ševcoval.

Od malička se v něm projevovala touha po vědomostech. Poněvadž doma neměli žádné knihy, navštěvoval školní knihovnu a největší trest pro něj byl, když mu pan učitel zakázal vypůjčit si knihu. Touha po vzdělání byla tak silná, že v době protektorátu začal chodit v Českých Budějovicích do německé školy, aby se naučil německy. Jako jediný Čech ve třídě zažil mnoho ústrků. Po válce dokončil základní školu jednoročním učebním kurzem v Bavorově. Poněvadž jeho rodiče neměli ponětí o možnostech studia, zaměřil se na techniku, i když např. na gymnáziu by mohl uplatnit svůj zájem o literaturu a historii. V té době bylo pro studium na průmyslové škole potřeba absolvovat aspoň rok učení v oboru, proto šel do učení. Zajímal se o elektrotechniku, ale nesehnal však v tomto oboru místo, takže se začal učit strojním zámečnickem ve Vodňanech. Svůj zájem využil aspoň při elektrifikaci šumavských vesnic spolu s Blahem Markem a Vaškem Škopkem, kteří se učili na elektrikáře. Po roce učení udělal zkoušky na strojní průmyslovou školu v Praze v Preslově ulici na Smíchově. I zde se projevil jeho zájem o literaturu a pro jeho hezký přednes často recitoval při různých školních příležitostech. 50. léta byla pro něho po finanční stránce velmi nelehká, neboť jeho otec živnostník byl ve vězení na falešné udání svého švagra. Oldřich se musel živit kondicemi a také mu vypomáhal jeho bratr Fanouš, který byl již v té době zaměstnán. Po maturitě se jako jediný ze třídy dostal na strojní fakultu ČVUT, kde se mu již po finanční stránce vedlo lépe. Otec byl propuštěn z vězení a on pobíral stipendium, i když jeho přiznání bylo kvůli negativnímu kádrovému posudku komplikované. Ve Strunkovicích mu totiž doporučení nedali, proto se na radu Blahouše Marka přihlásil k trvalému pobytu v Praze.

Olda uvěřil na základě svědectví Václava Škopka. Jeho duchovní život ovlivnila rodina Markova a svým příkladným životem kazatel Voříšek, který se stal po smrti otce dětí Markových jejich poručníkem a často navštěvoval Strunkovice. Na koleji bydlel s Janem Krčmářem, který pocházel z Jednoty bratrské, a chodil s ním na shromáždění do Hálkovy ulice. V Praze navštěvoval Jarmilu Markovou (Palečkovou), kde se seznámil se svou budoucí ženou Lydií, která k ní chodila před biblickou hodinou. Poněvadž se mu líbila, začal kvůli ní chodit do shromáždění v Soukenické ulici, kde byl později přijat za plnoprávného člena Církve bratrské (tehdy Jednoty česko-bratrské). Po dvouleté

známosti s Lydí se v září 1956 vzali. To měl právě dokončenou vysokou školu a nastoupil na umístěnku do Královopolských strojírny v Děčíně. Zde navštěvoval náš sbor a byl vřele přijat zvláště manžely Tesárkovými a rodinou Šimmerovou. Také se zde seznámil s manžely Košťálovými a Jechovými a s rodinou Páralových.

Královopolské strojírny plánovaly výrobu pro jadernou energetiku a potřebovaly odborníka na jadernou fyziku. Jelikož měl Olda o tuto problematiku zájem, závod ho vyslal na postgraduální roční studium jaderné fyziky na Karlově univerzitě v Praze. Při studiu se Olda seznámil s lidmi, kteří pracovali v jaderném oddělení Energoprojektu v Praze, kam posléze nastoupil, protože děčínský závod ustoupil od svého původního plánu. Při kádrové prověrce před první služební cestou do Leningradu však zjistili, že se stýká s „náboženskými fanatiky“, v místě bydliště nevyvěšuje sovětské vlajky a že jeho otec byl zavřený. Okamžitě ho přeložili do nejaderného oddělení. V roce 1964 se přihlásil na postgraduální studium elektrárenských bloků na VUT v Brně.

Po uvolnění politické situace v 60. letech nabídli Oldovi přechod zpět do jaderného oddělení. Dal si podmínku, že se mu za předchozí přeřazení veřejně omluví a že bude moci jezdit na služební cesty do zahraničí. V roce 1966 se tedy vrátil zpět do jaderného oddělení. V roce 1967 byl v SSSR ve Voroněži, v roce 1968 a 1971 v NDR, v roce 1973 ve Švýcarsku a v letech 1974/1975 pak 15 měsíců v Leningradě. Při pobytu v Leningradě navštěvoval baptistický sbor. Postavení církví v SSSR bylo těžké, nevydávaly se Bible ani žádná náboženská literatura, Bible se ručně opisovaly. Od jednoho baptisty v Leningradu získal kontakt na bratra z baptistického sboru v Praze na Vinohradech, který měl možnost získat Bible, zpěvníky a jinou náboženskou literaturu v ruském jazyce. Olda toho využil a při každé cestě do Leningradu pašoval tuto literaturu sám i prostřednictvím spolupracovníků. Neobešlo se to bez komplikací. Při jedné osobní prohlídce na hranicích celníci málem Bible objevili. Díky Bohu měl Oldřich u sebe také nepřiznané ruble – celníci se spokojili s nálezem peněz a dále nehledali. V Leningradě navázal mnohá přátelství jak v práci, tak ve sboru.

V Energoprojektu pracoval až do odchodu do důchodu 31. 12. 1992. V letech 1996 až 2000 vykonával jako důchodce technický dozor na jaderné elektrárně Temelín. Když přestal pracovat, projevil se u něj první příznaky Alzheimerovy choroby. Už v době pracovní činnosti se u něho vyskytovaly kolapsy, jejichž příčinu se nepodařilo zjistit. Také trpěl diabetem druhého typu. Duševní nemoc se i při léčbě stále zhoršovala, takže koncem roku 2017 byl umístěn do domova pro seniory. Zde byl až do středy 8. 8. 2018, kdy byl převezen na plicní oddělení Motolské nemocnice, kde ve čtvrtek 9. 8. 2018 ukončil svou pozemskou pout.

Vychoval spolu s manželkou 3 děti, které jsou díky Pánu věřící i se svými partnery. Měl 10 vnoučat a 5 pravnoučat.

Děkujeme Pánu i všem, kteří mu projevovali lásku a péči. Jsme vděční, že až do konce roku 2017 mohl navštěvovat nedělní shromáždění a rodinné oslavy.

Podle vyprávění Lydie Šimové

Camino Portuguese

Putování do Santiaga de Compostela

Vyrazili jsme 25. května s mým nejstarším synem Jonathanem na Svatojakubskou cestu Portugalskou, tedy Camino Portuguese, v její delší variantě z Lisabonu, která vede 620 km vnitrozemím i po pobřeží Portugalska a Španělska. Měli jsme na cestu vyhrazených 33 dní.

Možná vás napadne, co asi tak může protestant, nebo dokonce evangelikál dělat na pouti katolickým Portugalskem a Španělskem na místo, které je údajně místem posledního odpočinku ostatků sv. Jakuba Zebedea, neboli San Tiaga, jak ho v Portugalsku nazývají, nebo Santiago ve Španělsku.

Dobrá, ve zkratce tedy tolik: hledá sám sebe, přemýšlí o sobě a své víře. Hledá a mluví s Ježíšem Kristem a Duchem svatým, kteří ho provázejí ve všem kolem něj i v jeho nitru. A konečně potkává lidi, kteří jdou stejným směrem, často (ne vždy) otevřené rozhovoru, jemnému vztahu poutníka s poutníkem, lidi, kteří se zaradují, když se spolu na pouti potkají podruhé, potřetí... A pokud je vnímavý, často v nich rozpozná anděly. A otec se synem? To je úžasný dar být spolu v tom všem krásném po cestě, i v obtížích a bolestech, které cesta přináší. Být si oporou.

Je toho samozřejmě mnohem víc, ale to už by vydalo na samostatnou knihu (těch bylo vydáno i v češtině několik), nebo sérii přednášek. Třeba i na to dojde. V další zkratce tedy jen tolik: Byl to úžasný čas, čas uprostřed malých vesniček i větších měst Portugalska a Španělska s malými i většími kostelíky a kostely, čas, který se často jakoby zastavil, a my mohli vnímat krásu – tu nějaké květiny u cesty, tam zase kamenné sošky panny Marie s neuměle vytesaným Kristem v náručí. Tu malého kostelíka se zvonící, kterou tvořily reproduktory (ne každá ves má prostředky na ulití vlastního zvonu), tam zase bohatě vyzdobeného chrámu

či katedrály. Tu korkového stromu s kůrou vyholenou až do výšky dospělého člověka (kolik lahví dobrého místního vína tím asi zašpuntovali), tu voňavých eukalyptů, jejichž listí jsme občas dávali do bot jako deodorant. Přespávali jsme většinou v Albergues (česky herberk), kde Vás ubytují na jednu noc, umožní vysprchovat se, často i teplou vodou. A přes den, při šlapání někdy 35 km, jindy jen 20 km etap jsme jedli chléb, sýr, občas místní chorizo a zapíjeli výborným vínem. Samozřejmě nejenom, i voda, šťáva či mléko bylo. A k tomu čerstvě utržené pomeranče a citrony od místních lidí. Mají vás rádi a všude slyšíte Buen Camino, dobrou cestu.

Každý den jsme četli nejprve epištolu Jakuba, později žalmy a příběhy z evangelií. Každý den se za někoho modlili. A celou cestu mě doprovázela modlitba Páně a Žalm 103, který jsem si předříkával z paměti. Dobrořeč duše má Hospodinu...

Když jsme došli do Santiaga, zdálo se mi, že se sv. Jakub, resp. jeho socha v katedrále poutníků, usmívá. Trochu potutelně. Asi by se nad naší cestou pousmáli i jiní. Ale my jsme se objali spolu se 73 letou poutnicí z Nového Zélandu s pocitem, že něco cenného je za námi a něco dalšího před námi. Vždyť přece sám Ježíš Kristus říká: Já jsem ta Cesta, Pravda, Život. Jdeme dál... Buen Camino!

Petr Verner

Kristus v životě člověka

Program v Soukenické od září do listopadu podle příběhu apoštola Pavla

Rád bych vás pozval na podzimní nedělní bohoslužby i biblické hodiny. Budeme společně otevírat texty, jejichž autorem je apoštol Pavel – člověk, do jehož života vstoupil Kristus.

Nebudeme ale kázat apoštola Pavla, to by nás nepochválil, ale Ježíše. Jak by sám apoštol řekl, Pavel za nás nebyl ukřižován, proto svou pozornost soustředíme na Krista, který je mocí ke spasení pro každého člověka, předně pro Žida, ale i pohana, tedy pro nás.

Budeme svědky osobních výpovědí člověka, kterého se doslova zmocnil Kristus. A mám naději, že i nás by mohl nadchnout či spíše uchvátit – poprvé či znovu. A budeme společně přemýšlet nad jeho myšlením víry. Takže budeme konfrontováni nejen s Pavlovým příběhem, jeho niternými zápasy, ale i s jeho promyšlenou teologií, která je ale velice praktická.

NEDĚLNÍ BOHOSLUŽBY

- 16. 9. Uchvácen Kristem** Oslepení a prozření
Vyvolil mě už v těle mé matky a povolal mě svou milostí.
- 30. 9. Proměněn Kristem** Radikální změna
Ale cokoliv mi bylo ziskem, to jsem pro Krista odepsal jako ztrátu.

- 7. 10. Povolán Kristem** Apoštol pohanů
Nemohu se chlubit tím, že kážu evangelium; nemohu jinak, běda mně, kdybych nekázal.
- 21. 10. Horlivý pro Krista** Zápas o evangelium
Jestliže vám někdo hlásá jiné evangelium než to, které jste přijali, budiž proklet!
- 28. 10. Silný a slabý v Kristu** Vitální křesťan s ostnem v těle
Vždyť právě když jsem slab, jsem silný.
- 11. 11. Vězeň Kristův** Apoštol před lidským soudem
Mně pramálo záleží na tom, soudíte-li mě vy nebo jakýkoliv lidský soud... mým soudcem je Pán.
- 18. 11. Umírající s Kristem** V životě i ve smrti s Ježíšem
Život, to je pro mne Kristus, a smrt je pro mne zisk.
- 25. 11. Napodobující Krista** Příklad pro všechny křesťany
Jednejte podle mého příkladu, jako já jednám podle příkladu Kristova.

BIBLICKÉ HODINY

CHRISTOLOGIE A SOTERIOLOGIE

- 11. 9. Jádru křesťanské víry** Kristus ukřižovaný a vzkříšený
- 18. 9. Nikdo sám sebe nezachrání!** Spasení z milosti bez skutků zákona
skrze víru

ANTROPOLOGIE

- 25. 9. Proč křesťan stále hřeší?** Člověk je tělo – sóma a sarx
- 2. 10. Jsme svatí a Bohu milí** Ospravedlnění jako dar

PNEUMATOLOGIE

- 9. 10. Bůh v nás!** Duch svatý a naplnění Duchem
- 16. 10. Život v moci Božího Ducha** Praktický život v Duchu svatém

EKLEZIOLOGIE

- 23. 10. Tajemství živé církve** Církev je tělo Kristovo
- 30. 10. Co je pravá bohoslužba?** Život církve, bohoslužba a svátosti

ESCHATOLOGIE

- 6. 11. Smrt je pohlčena** Vzkříšení z mrtvých a naděje jako zdroj života
- 13. 11. Proč Ježíš ještě nepřišel?** Druhý příchod Kristův a odložená parusie

ETIKA

- 20. 11. Máme být vždy loajální ke státní moci?** Státní moc a křesťané ve světě
- 27. 11. Křesťanské vztahy** Manželství a rodina – muž, žena a děti

AWANA

Děti z Veselé školy opět v Soukenické

Již se z toho stává tradice, že na konci školního roku zveme do našeho sboru třídy prvního stupně z Veselé školy v Soukenické. Tak tomu je i v letošním červnu, že k nám zavítají celkem čtyři třídy. Děti si na hodinu vyzkouší soutěžit naše Awana hry v barevném čtverci v malém sále. Již máme za sebou tři třídy – 75 dětí. Nejvíce dětí bylo v druhé třídě, kdy jich přišlo rovnou 27!

Co nás velmi povzbudilo, že dětem se hry moc líbí. Po minulé návštěvě v našem sboru začaly do naší Awany chodit tři děti, ze kterých máme moc velkou radost. Těšíme se, že snad i z letošní návštěvy někdo bude mít zájem přijít na pravidelné schůzky. Prosím, modlete se s námi, aby děti program Awany oslovil a aby mohly prožít nejenom čas her, ale také biblického učení a programů na našich pravidelných schůzkách.

Jindřich Koudela, hl. vedoucí Awany

Divoký západ

Tábor Dorostu v Kozlově u Ledče nad Sázavou

Na začátku léta jsme vyrazili (už potřetí) na tábořiště nedaleko Ledče nad Sázavou. Letošní rok jsme si hráli na kovboje z Divokého západu. Cílem hry bylo postavit co nejdelší železnici. Zásobování surovinami, plánování trasy, atd. byly témata her i duchovních programů. Jednotlivci plnili bobříky mlčení, střelby, síly, otužilosti, Bible, šifer a hladu. V polovině tábora jsme se vydali na puták. Dva dny jsme trávili po skupinkách mimo tábořiště. Na jeden den přijel Tomáš Trávníček a měl zajímavý duchovní program na téma jídlo. Říkal, jak velký je to dar od pána Boha a jak moc bychom si měli jídla vážit. Po programu přinesl čtyři králíky, které následně zabil, a ukázal nám, jak se připravují k jídlu. To jsme si pak i po družinkách vyzkoušeli. Tento dorostový tábor byl jedinečný například i tím, že nejmladšímu účastníkovi Bédovi bylo jen pár měsíců. Tábor zvládal lépe než někteří jiní. Prožili jsme krásných jedenáct dní a už teď se těšíme na další rok.

Peki Němeček

Sborová dovolená

Ohlasy měsíc poté, Rudův deníček a jiné...

RUDŮV DENÍČEK (*Úryvek; pro ty z vás, kteří by si jej chtěli přečíst celý, naleznete jej na našich webových stránkách v sekci Sborové listy.*)

Středa

Dnešní téma přednášky bylo mimo jiné o výchově dětí. Jeden starostlivý bratr se mě ptal, jak že zvládám výchovu svých dětí, hlavně tu náboženskou. Jestli to jako není problém, když jsem katolík a Jana očividně až tak moc ne, a citoval nějaké verše o jednotě manželů. Zmiňoval různá úskalí – viděl jich tolik, že bylo jasné, že výchovu vnímá více než co jiného jako běh minovým polem. Ujistil jsem ho, že z našich dětí vychovávám stoprocentní půlkatolíky. Já se ho pak na oplátku zeptal, kdy že hodláte udělat něco s diskriminací žen už v názvu církve. Na to mu veršičky došly.

Každopádně mě to přimělo k zamyšlení. Oni totiž někteří lidé vidí ve všem problém. I kdyby děti hrály „Cukr káva limonáda čaj rum bum“, prohlásili by to za výchovně rizikové, protože tato nebezpečná hra propaguje konzumaci škodlivých sacharidů, povzbuzujících a opojných látek a schvaluje sebevražedný terorismus. Každopádně mé tři milé děti jsou sice pro správnou výchovu pravděpodobně ztracené, ale zato mají slušnou šanci prožít šťastné dětství.

Jo a ještě něco k výchově dětí. Tak jsem se ekumenicky zamyslel s bratrem Danem Heiderem nad tím, co jednotlivé církve v této věci považují za nejdůležitější. Pravoslavné děti mají za povinnost koukat na rodiče a jiné dospělé jak na svaté

obrázky. U husitů mají děti rádi „vycepované“. My katolíci zase rádi povzbuzujeme děti k rychlým činům slovem „upaluj“. Ale co v Církvi bratrské? Co je tady tím hlavním? Myslím, že „kázeň musí být“. Jo, je to určitě „kázeň“, protože jen v CéBěčku si z výchovného požadavku udělají navíc ještě název duchovního kriminálu pro zlobivé dospěláky.

Čtvrtek

Milý deníčku. Dnes mě čeká sportovní den. Již od malička žiji v přesvědčení, že opakem slova „sport“ je zájmeno „já“. Moje tělo je jako ruská armáda. Pracuji s vybavením z konce sedmdesátých let, které je sice bezpochyby velmi kvalitní, ale občas něco selže. Avšak vzdát se přes různé indispozice i vypěstovanou těžkou averzi nehodlám, takže jsem se dobře připravil, tj. změnil jsem oproti minulým rokům taktiku. Jak jistě dobře víte, na minulých sborovkách jsem se altruisticky účastnil všech sportovních soutěží, abych bratřím a sestrám pomohl zažít radost z vítězství. Tento rok jsem přestal se šplhem po namaštěné tyči a nepřihlásil jsem se na ping-pong. Stejně zase – jak vždycky – vyhrajou Číňani. Vynechal jsem i fotbal. Takže bych si mohl – konečně – sportovní den v klidu užít.

Dopoledne bylo opravdu vydařené. Děti všech tvarů, velikostí a odstínů, povzbuzované davem dospěláků, nadšeně zdolávaly první i následující mety vedoucí k cenným kovům. Jediným zraněným z dopoledne jsem pochopitelně já, protože

jsem strkal při volejbale palec tam, kde být neměl. A prsty v tom měl Radislav – v souboji s ním se mi to stalo. Nechci ho nijak obviňovat, ale takhle tu ekumenu moc dál neposuneme, bratře.

Ted' je něco po poledni, všichni spí. Mně se nechce, protože je vedro. Takové vedro, že vysychá inspirace k čemukoli. Napadají mě jen vážné věci, a pouze o počasí. Například proč musí po jarní únavě přijít letní ochablost, následovaná podzimním splínem a zimní depresí?

Ještě že mě z vyschlého koryta takových myšlenek vytáhl odpolední program. Není nad to sledovat ze stínu terásy, jak vaše děti krásně běhají z jednoho stanoviště na druhé. V pozdním odpoledni jsme si dali poslední kruháč, na jehož konci konečně přišel dlouho očekávaný déšť. Nebyl jsem pak schopný dojít do chatky a zůstal jsem stát na palouku pod ohništěm. Třásl jsem se vysílením jak ratlík, poškubával sebou v mírných křečích a nechal na sebe padat ty krásné studené kapky. Když si pro mě došla žena, bylo to jak setkání Johna a Baby z Hříšného tance, i když místo zvedačky byla jen podpíračka. Z dálky to prý vypadalo cool romanticky, jako tanec mezi kapkami deště, takže jsem si zase vylepšil pověst. Jo, tak už to ale v životě chodí. Co z vnějšku vypadá jako závěr příběhu o statečnosti a vítězství těla nad hmotou, je ve skutečnosti prachobyčejná propaganda.

Rudolf Svoboda

Další ohlasy

Letošní sborová dovolená se na rozdíl od loňské – vosí – nesla v duchu vlny veder. Vedro bylo v poledne, vedro bylo večer, vedro bylo ráno a vedro bylo i celou noc. Evidentně to ale nemělo vliv na náladu většiny zúčastněných. Největší problém s tím ale měl nákupčí areálu Kletečná, který zoufale podcenil zásoby zmrzliny. Takže hned první den ze sortimentu dvaceti druhů zbyly pouze dva, a to v minimálním množství. Za týden jsme pak prý zkonzumovali běžnou měsíční zásobu.

Hlavním tématem letos byla křesťanská etika. Každý večer se pak probíralo jiné podtéma – manželství, alkohol, vztah k majetku, vztahy obecně apod. Sál se v průběhu večera postupně měnil v saunu, takže na závěrečnou společnou diskuzi nikdy nedošlo. I když mnoho z nás po skončení oficiální části živě diskutovalo na terase, kde se přece jen vzduch občas trochu pohnul.

Děti měly letos téma dopravní značky na našich cestách. Přes metaforu značek na naší životní cestě jsme se také dotýkali různých etických otázek, kterým se nevyhnou ani děti. Kromě toho se taky hodně zpívalo, tančilo a sportovalo. Vedro, nevedro.

Pěvecký sbor všechny příjemně překvapil krásnou jazzovou úpravou latinské písně Gratias agimus. Těšíme se, že podobně vydařených kousků bude letos přibývat. Potenciál na to evidentně je.

Ale vyprávět vám o tom, jak úžasné to bylo na sborovce, je jen slabým odvarem toho, zažít ji na vlastní kůži. Proto vám všem doporučujeme, zajímejte se už teď o termín sborovky příští, včas se přihlaste a užijte si ji tak jako my.

Účastníci sborovky

Open Air v Soukenické

Šlusfest a bohoslužby pod širým nebem u fíkového stromu ve fotografiích

Racajda

Drobné dozvuky po představení

Ještě dlouho v účastnících červnového divadelního představení rezonovalo to, čeho byli svědky. Někteří dokonce napsali své dojmy, včetně hlavní protagonistky:

Úžasný zážitek i prožitek, skvělý výkon hlavní představitelky, Petry Veselé, a hluboký smysl hry, navíc příjemná atmosféra „oživlého“ dvora, to vše nám stále doznívá v mysli. (L+B Beranovi)

Moc se mi líbilo tak trochu nové a netradiční využití našich prostor. Na dvoře jsme mohli shlédnout velmi působivé zpracování divadelní hry Racajda od M. Macourka. Téma to bylo dost drsné a náročné, které nakonec vygradovalo velikým závěrem. Opravdu jsem zde vnímal velkou a nezaslouženou Boží milost, kterou my všichni můžeme zakoušet každý den. Také velice děkuji za skvělý herecký výkon a výborné technické zpracování. A pokud Vám to nevyšlo, tak si příště podobnou akci rozhodně nenechte ujít! (Bořivoj Melichar)

Po sedmnácti letech vstoupit znovu do duše Tonky Šibenice a projít s ní osmdesátiminutovou cestu životem. Půjde to ještě? Zvládnou to ještě? Chci to ještě? Pochybností bylo před samotným začátkem představení víc než dost. Přípravy před představením jsem kupodivu nezapomněla, pak nástup na jeviště a pak... se stalo něco, co mě naprosto zaskočilo. Můj pohled se po první větě stočil k nádherně modré obloze nad mou hlavou. A já si naplno uvědomila, že modrá obloha je krásná, že je zázrak pod ní žít a že to stačí k naprostému štěstí. Všechna nervozita a obavy byly v tu ránu pryč a já pak prožila s Tonkou Šibenicí a mnoha úžasně reagujícími diváky místy sice bolestné, nakonec pak ale ohromně úlevné a očistné dobrodružství. Pane díky za modrou oblohu! (Petra Veselá)

Nyní se můžeme těšit na další divadelní představení herců z Klicperova divadla, kteří s námi sestoupí až k samotné podstatě křesťanské víry, jak ji napsal dramatik Eric Emmanuel Schmitt, ve hře Oskar a růžová paní.

Bronislav Matulík

Oskar a růžová paní

Divadlo o podstatě křesťanské víry v pátek 21. 9. 2018 v 19.00 hodin

Divadelní hra francouzského dramatika E. E. Schmitta *Oskar a růžová paní* vypráví o hlubokém přátelství desetiletého Oskara a jeho pečovatelky. Neúnavný rozumbrada, který zase tráví své dny v nemocnici, má díky hře vymyšlené babi Růžou, možnost prožít si celý dlouhý lidský život. Od dětství, přes pubertu, první lásku, starosti dospělých a druhou mizu, až po stáří. A otázky, starosti i zážitky, se kterými se nechce svěřovat nechápavým dospělým, adresuje ve svých dopisech Pánu Bohu.

Petra Veselá

Zažít město jinak

V sobotu 15. září se konají v celé Praze tzv. sousedské slavnosti „Zažít město jinak“. Jejich cílem je oživit danou lokalitu (v našem případě Petrská čtvrť) a zapojit do příprav lidi, podniky a organizace v nejbližším okolí.

Rádi bychom se zapojili s následujícími aktivitami – posezení a drobné občerstvení na dvoře, „zkouška pěveckého sboru“, krátké divadelní skeče na biblická témata, „Jak zní neobvyklé hudební nástroje?“ – pořad pro děti T. Najbrta, rukodělné dílny (M. Rechová a další), prohlídka modlitebny (dobrovolníci).

A právě dobrovolníky teď hledáme. Prosíme ty z vás, kteří by se mohli do tohoto projektu zapojit, abyste se hlásili u Petry Veselé. Předem všem dobrovolníkům moc děkujeme.

Petra Veselá

15 /
09 /
2018

**PETRSKÁ ČTVRŤ
SOUKENICKÁ 15
A PETRSKÉ NÁMĚSTÍ**

- netradiční hudební nástroje
- rukodělné dílny
- netradiční jídla
- divadlo
- instalace ateliéru YYYYY

MĚSTO SNŮ

WWW.ZAZITMESTOJINAK.CZ

ΡΟΞΑΝΔΑ

auto^{*}mat

Generální partner

Hlavní partneři

Partsch

Hlavní mediální partner

Mediální partneři

Lokální partneři

Zároveň nad akci
převzala primární
Adriana Kandišová

Ministerstvo školstva, vedy, výskumu a športu Slovenskej republiky

Prázdninové zamyšlení

Mateřská rubrika neb mamí, povídej...

I když už roky nemám prázdniny, tak vnímám, že se vše v létě trochu zpomalí a je více času být se svými blízkými.

Když jsem jako malá holka měla letní prázdniny, tak jsme se sestrou obvykle trávily celé dva měsíce prázdnin u babičky v jižních Čechách. Tam jsme také v neděli navštěvovaly shromáždění Církve bratrské. Dodnes si ale pamatuji zvláštní chvění a radost, když jsem začátkem září po dvou měsících vešla zase do velkého sálu v Soukenické. Moc jsem se tam těšila. Někdy na to vzpomínám. Že by bylo fajn s takovýmto těšením se a očekáváním přijít do shromáždění i dnes každou neděli.

Prázdniny s mými dětmi byly samozřejmě příjemné. Bylo daleko víc času na to být jen spolu bez běžných povinností. Také jsem byla ráda, když jsme se zúčastnili nějaké akce s ostatními křesťany, kde i synové mohli být intenzivněji s věřícími kamarády a kdy byly i pro ně programy z Bible. Dnes už mám vnoučata. A právě o prázdninách vnímám, že i já mám více času být s nimi. V horkých dnech se potkáváme skoro každý den na naší zahradě. Jeden týden u nás vnučka spala. Právě tehdy byl večer čas na souvislejší čtení, vyprávění, písničky i modlitby.

Vím, že když byl můj manžel malý, tak jako první s ním o víře mluvila jeho babička. Modlila se s ním a někdy ho brala s sebou do kostela. Také jsem víckrát slyšela, že svědectví babičky bylo pro někoho důležité. I já sama mám hodně vzpomínek na svou babičku. A tak já teď vnímám jako výbornou příležitost s vnoučaty o víře mluvit a být jim trochu příkladem.

Chtěla bych vás, kdo jste prarodiči, povzbudit k tomu, mluvit se svými vnoučaty o Pánu Bohu, i když je třeba rodiče do kostela ani modlitebny nevodí. Je to často úkol i pro babičky a dědečky. A čas na to bývá o prázdninách víc než jindy!

Žalm 22,31–32: Potomstvo bude sloužit Hospodinu. O Panovníku budou vyprávět dalšímu pokolení, to přijde a bude hlásat jeho spravedlnost lidu, který se zrodí: „To učinil on!“

Iva Němečková

Manželské večery II.

Od října do listopadu v Soukenické

Milí manželé, mladí i starší, srdečně zveme na druhý běh Manželských večerů, které se uskuteční v Soukenické v podzimních měsících od října do listopadu.

Přijďte podpořit své vztahy, pozvat můžete i své sousedy a přátele. Těšit se můžete na skvělou večeri, kterou každý kurz začíná, na přednášky i osobní soukromé rozhovory v páru, neboť hovory o manželství neprobíhají v diskusních skupinách, ale každý pár si povídá sám, a sám reaguje na jednotlivá témata.

Jednotlivé večery se budou týkat těchto témat:

Vybudovat pevné základy (společně strávený čas, milovat druhého jako sebe sama); **Umění komunikace** (naslouchání, sdílení vnitřních pocitů); **Řešení konfliktů** (přijímejme své odlišnosti, nezdravé způsoby zvládání konfliktů, šest kroků k řešení konfliktu); **Síla odpuštění** (přiznat si zranění, jak odpustit i těžké věci, jak začít znova); **Rodiče a rodiče partnera** (vliv naší rodiny v dětství, jak vycházet s rodiči v dospělosti); **Dobry sex** (proč je sex nejlepší v manželství, šest rad pro dobré milence); **Láska v akci** (pět jazyků lásky v praxi); **Párty Manželských večerů** (v čem spočívá hezké manželství?)

Přihlaste se u sestry Jany Matulíkové do 23. 9. 2018: jana.matulikova@cb.cz nebo osobně. Podívat se můžete také na oficiální stránky projektu Manželská setkání: <http://www.manzelskevecery.cz/>.

Bronislav Matulík

Informace ze staršovstva

Volby do staršovstva – uskuteční se na výročním členském shromáždění v březnu 2019. Na 7. října staršovstvo svolává po nedělním shromáždění v Praze i na stanicích členské shromáždění, kde bude ustavena volební komise.

Rozhovor o dorostu – staršovstvo jednalo s hlavním vedoucím dorostu Petrem Němečkem o tom, jak dál s dorostem, o jeho dalším směřování, např. dorost zaměřený hlavně dovnitř na děti sboru a péči o ně, nebo dorost více otevřený vně tj. zaměřený misijně. K tomuto tématu se staršovstvo vrátí na příštím jednání.

Požehnání dětí – ve shromáždění v Soukenické připravujeme požehnání nově narozených dětí: Bedřicha Němečka, Olivera a Sára Šímových a Filipa Kaplana.

Sborový den – staršovstvo schválilo termín podzimního sborového dne, který se uskuteční poslední neděli v listopadu 25. 11. 2018.

Seniorátní shromáždění – v pondělí 12. 11. 2018 od 18.30 hod. se v Soukenické skuteční pražské seniorátní shromáždění s volbou nového seniora.

Práce ve sborovém domě – hotová je rekonstrukce WC v přístavku. Na sobotu 1. 9. byla vyhlášena celosborová brigáda od 9 hodin (úklid po stavbě, příprava budov pro aktivity po prázdninách)

Pronájem bytu v předním domě po Andrewsových – staršovstvo odsouhlasilo pronájem bytu v předním domě na dobu 1 roku (do 30. 6. 2019) pro nové nájemce.

Úklid sborových budov – staršovstvo souhlasí s případným pokračováním úvazku stávající uklízečky (a tím i s podáním příslušné žádosti na Úřad práce), od 14. 9. může nastoupit zpět Anna Němečková, má zájem o zkrácení úvazku oproti původnímu – staršovstvo souhlasí.

Neveklov – na stanici byli přijati manželé Novákoví do sboru a uskutečnil se program k výročí M. J. Husa. Stanice plánuje pozvat bratra Petra Jaška a programu pro školku a mladší školní děti. Také připravuje spolu s bratrem kazatelem Černým program k výročí vzniku republiky a o T. G. Masarykovi a uvažuje o možnosti vyučování nově příchodících členů stanice o historii CB.

Kralupy – staršovstvo jednalo o místě setkávání stanice a bude v té věci jednat s biskupem Davidem Tonzarem z ČČSH o dalších možnostech.

Kalendář akcí:

1. 9. (Sborová brigáda od 9 hod.);
15. 9. (Zažít město jinak – program ve sboru);
21. 9. (Divadelní představení Oskar a růžová paní);
25. 11. (Sborový den).

Příští staršovstvo – 10. 9. 2018

Staršovstvo

NAROZENINY V ZÁŘÍ

Rybín Pavel	1. 9.
Šilar František	1. 9.
Šíma Jaroslav	4. 9.
Šímová Lydie	7. 9.
Filipová Blažena	9. 9.
Suška Petr	11. 9.
Tušlová Milena	11. 9.
Stojmenova Asja	12. 9.
Bíba Milan st.	13. 9.
Borovičková Hana	14. 9.
Bydžovská Milena	14. 9.
Němečková Iva	14. 9.
Cubrová Olga	15. 9.
Filip Robert	18. 9.
Deckerová Dana	20. 9.
Sušková Simona	21. 9.
Synáčková Jiřina	22. 9.
Štýbnarová Naděje	23. 9.
Hermannová Jitka	24. 9.
Kubová Martina	25. 9.
Dolejší Božena	27. 9.
Oboňová Věra	27. 9.
Beranová Vlasta	30. 9.
Kunftová Katarína	30. 9.
Nebeská Olga	30. 9.

Mimořádná shromáždění

Zažít město jinak – v sobotu 15. září 2018 od 12.00 do 18.00 hodin.

Oskar a růžová paní – v pátek 21. září 2018 v 19.00 hodin.

Pravidelná setkání v našem sboru

Neděle	9.00	modlitební chvíle
	9.00	výuka náboženství
	10.00	NEDĚLNÍ BOHOSLUŽBA našeho sboru po skončení je příležitost k setkání v Klubu u čaje a kávy
Úterý	15.00	setkání nad biblí
	18.30	setkání nad biblí
Středa	9.30	setkání maminek s dětmi
Čtvrtek	16.30	setkání Awany
	18.00	setkání mládeže
Pátek	16.00	setkání dorostu

Bohoslužby ve stanicích sboru

Neveklov	Neděle	10.00	Malé náměstí 25, Neveklov další informace: cb.cz/neveklov
Kralupy	Neděle	10.30	Kaple za cukrárnou S. K. Neumanna 88, Kralupy nad Vltavou další informace: cb.cz/kralupy

Sborové listy – vydává Sbor Církve bratrské v Praze 1, Soukenická 15, ročník XXVIII
redakce: Bronislav Matulík, Petra Veselá, Jan Němeček, Blahoslav Marek
tel.: 724 285 687, 222 312 534 ▪ e-mail: soukenicka@cb.cz ▪ <http://cb.cz/praha1>